

הקדוש ברוך הוא, המקום שהחכמה העליונה ואותו נהר מתחברים כאחד ולא נפרדים לעולמים. מבית לוי - שהשרה לויתן (כל שמחה) לשמחה בעולם, זהו שכתוב (תהלים קד) לויתן זה יצרף לשחק בו. ויקח את בת לוי - זה הקדוש ברוך הוא, מקום שאור הלבנה מאיר.

וההר האשה ותלד בן. האשה ודאי, כמו שנאמר לזאת יקרא אשה. בתחלה בת לוי, וכך זה ודאי. וכי בת לוי בתחלה ועכשו אשה? אלא כף זה בודאי, וכף למדנו, עד שלא הודוה אשה, היא נקראת בת פלוני. אחר שהודוה, נקראת אשה. וכאן בת ואשה, דרנה אחת היא.

והצפנהו שלשה ירחים - אלו שלשת הירחים שהדין הקשה שרוי בעולם, ואלו הם: תמוז, אב וטבת (שבת). מה משמיע? שעד שלא ירד משה לעולם, הוא היה מצוי למעלה, ועל זה הודוה בו שכינה מיום שנולד. מפאן, אמר רבי שמעון, שרוחות הצדיקים מצויות הן למעלה עד שלא יורדות לעולם. ורא יכלה עוד הצפינו וגו'. מה זה ותקח לו תבת גמא? שכסתה אותו בסימניה להיות שמור מאותם הדגים של הים ששטים בים הגדול, שכתוב (תהלים קד) שם רמש ואין מספר. והיא כסתה אותו להיות שמור מהם בכסוי וכצד היובל וטיסת הרובל וטס הכברה ונכבד של שני גונים, לבן ושחור, והניחה את מלשה ביניהם שיודע עמהם, משום שעתידי לעלות וביניהם פעם אחרת לקבל תורה.

והרד בת פרעה לרחץ על היאר - זוהי שבאה מצד השמאל של

לוי, דא קדשא בריך הוא, אתר דחכמה עלאה, וההוא נהר, מתחברן כחדא, ולא מתפרשין לעלמין. מבית לוי דאשרי לויתן (נ"א כל ירדו) לחידו בעלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים ק"ד) לויתן זה יצרף לשחק בו. ויקח את בת לוי, דא קדשא בריך הוא, אתר דנהירו דסיהרא נהיר.

וההר האשה ותלד בן. האשה ודאי, כמה דאת אמר (בראשית ב') לזאת יקרא אשה. בקדמיתא בת לוי, והכי הוא ודאי, וכי בת לוי בקדמיתא, (דף ר"ב ע"א) והשתא אשה. אלא הכי הוא ודאי, והכי אוליפנא, אתתא עד לא אזדווגת, אתקריאת בת פלוני, בתר דאזדווגת אתקריאת אשה. והכא, בת, ואשה, וכלא, חד דרנא איהו.

והצפנהו שלשה ירחים. (שמות ב') אלין תלת ירחין, דדינא קשיא שריא בעלמא ומאי נינהו. תמוז, אב, טבת, (נ"א שקט) מאי משמע. דעד לא נחת משה לעלמא, שכיח הוה איהו לעילא, ועל דא אזדווגת ביה שכינתא, מיומא דאתיליד. מפאן אמר רבי שמעון, רוחיהון דצדיקיא, שכיחין אינון לעילא, עד לא יחתון לעלמא.

ורא יכלה עוד הצפינו וגו'. (שמות ב') מאי ותקח לו תבת גומא. דחפת ליה בסימניה, למהוי נטיר מאינון נוני ימא, דשאטין בימא רבא, דכתיב, (תהלים ק"ד) שם רמש ואין מספר. והיא חפת ליה, למהוי נטיר מנייהו, בחפוי (בספרא דיובלא) (נ"א דטיסת רובלא) (נ"א דטיס רובלא) יקריא, דתרין גוונין חוור ואוכם, ואנח ליה למשה בינייהו, דישתמודע עמהון, בגין דזמין לסלקא (בינייהו) זמנא אחרא, לקבלא אורייתא. והרד בת פרעה לרחוץ על היאור. (שמות ב') דא